

[Thisted Knudsen.]

fører, må man jo sige: ak, hvor forandret! For hvad var det, ministeren dengang udtalte over for det høje ting og over for den daværende handelsminister Lis Groes? Det var jo: hvorfor disse tvangsforanstaltninger? Og han sagde: det er helt urimeligt, at staten forlanger tvungen regnskabspligt for sådanne virksomheder, og så nævnte han klinikker for skønhedspleje — jeg ved ikke, om det er symbolsk — danseskoler, pensionater, fragtmænd og andre, som driver virksomheder under personligt ansvar. Der var ingen tvivl om partiets stilling dengang, og ministeren gik endog videre — jeg tror, den højtærede handelsminister har stiftet bekendtskab med disse udtalelser — idet han i virkeligheden sagde: påfør kun regnskabspligt, så begynder man først rigtig at kunne snyde i skat. Jeg er ikke enig med den højtærede fiskeriminister, men jeg er helt enig med hr. Rager, og jeg vil gerne gøre hans ord til mine, og det er også vort udgangspunkt i dag.

Jeg kan sige til den højtærede handelsminister, at vi ikke er særlig sikre på, at lovforslagets § 1, der omhandler de grupper, der skal pålægges denne bogføringspligt, rammer det helt rigtige. Det er mit partis opfattelse, at den højtærede minister er gået videre end ønskeligt og sagligt nødvendigt. Det er vor tro, at man ved formuleringen af lovforslagets § 1 burde have haft for øje, at det rigtige ville være at begrænse bestemmelsen til det omfang, som nu engang er nødvendigt. Vi er ikke interesserede i, at man pålægger småhandlende, småhåndværkere og smålandbrugere med meget beskedne bedrifter en bogføringspligt af den beskaffenhed, som der her er tale om, og vi må nok i udvalget se nærmere på denne bestemmelse med det formål at få undersøgt, om ikke det vil være sagligt forsvarligt, at vi finder frem til en begrænsning.

Vi hilser med stor tilfredshed, at den højtærede handelsminister har slettet den berømmelige bestemmelse i det tidligere lov-

forslags § 2, tror jeg — det ærede medlem hr. Brodthagen har allerede nævnt det — der kort og godt gik ud på, at tinget gav handelsministeren en bemyndigelse til at udvide kredsen af bogføringspligtige. Denne bestemmelse er heldigvis bortfaldet. Det hilser vi altså med tilfredshed. Men tilbage i § 2 er alligevel blevet en bemyndigelse til handelsministeren, idet ministeren kan fastsætte de nærmere regler for bogføringspligtens omfang og indhold. Jeg ved ikke, om dette er sagligt nødvendigt. Det ville være ønskeligt, om det høje ting i langt flere tilfælde end nu bestræbte sig for klart at præcisere i en lov, hvilke krav man egentlig stiller til den enkelte borger, og ikke i kraft af en almindelig bemyndigelse overlod dette til den til enhver tid værende minister. Jeg vil for mit vedkommende sige om denne bestemmelse, at vi ønsker undersøgt nærmere i udvalget, om det virkelig er nødvendigt at have en bestemmelse af denne beskaffenhed, om det ikke vil være muligt med god vilje fra den højtærede handelsministers side at finde frem til en formulering af sådanne krav, som vi kan være med til at stille. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligt, når ministeren — som jeg ved — er i besiddelse af denne berømmelige gode vilje; så skal vi nok nå et skridt frem her.

Under behandlingen i 1954 opstod problemet om de såkaldte tvivlsomme fordringer. Jeg ser, at der i § 5 i den bekendtgørelse, som den højtærede handelsminister har i sinde at udsende, såfremt lovforslaget bliver vedtaget, findes nogenlunde den samme bestemmelse som sidst, idet der faktisk står, at tvivlsomme fordringer kun må optages med de beløb, hvormed de skønnes at ville indgå, og uerholdelige fordringer ikke må optages som aktiver. Mon den højtærede handelsminister har drøftet dette problem med sin kollega den højtærede finansminister? Man siger her i forslaget til bogføringslov, at det er den pågældendes pligt at skønne over, i hvilket omfang den pågældende fordring må forventes at indgå, men anerkender skattevæsenet dette? Det